

(המשך בעמוד 11)

של צל, אפילו בצידו הקומנדוקרים. הם לא הבינו בדיוק על מי הם שומרים ומפני מי הם הובהלו למקום ביום השלישי, מייד אחרי הרצח. לא ידעו לכמה זמן. חיילים שאינם מורגלים בשמירה על אוכלוסיה אזרחית, חיילי-מילואים שעזבו את עולמם מאחור ולבשו את המדים. חייל אחד התעניין לדעת מה חושבים בתל-אביב על כל העניין, כאילו הוא נמצא בחוץ-לארץ.

כ־4 וחצי התחיל השוק להתרוקן. אנשים עמוסי-מוחן צעדו בזריזות לבתיהם. שיחות אחרונות, ניפנופים לשלום, עד ההפסקה הבאה. הסוחרים מיהרו לרוקן את הדוכנים. מחירי הסחורות ירדו פלאים. מי יודע אם הסחורה תחזיק מעמד, ולא תירקב עד ההפסקה הבאה בעוצר? ארגונים ריקים הועמסו על המשאיות. מכוניות עמוסות הוזרוו להסתלק מהשוק. נשים עם ילדים ערכו ביקורים אחרונים אצל קרובי-משפחה. לפני שתיסגר העיר שוב. הכל נעשה כמו תוכנן מראש. החיילים נותרו חסרי-מעשה — כ־5 בדיוק היו רחובותיה של תברון ריקים מאדם. רק התולים נראו משוטטים בין רוכייה-השוק הריקים, מחטטים בערימות-הבנל.

המושל

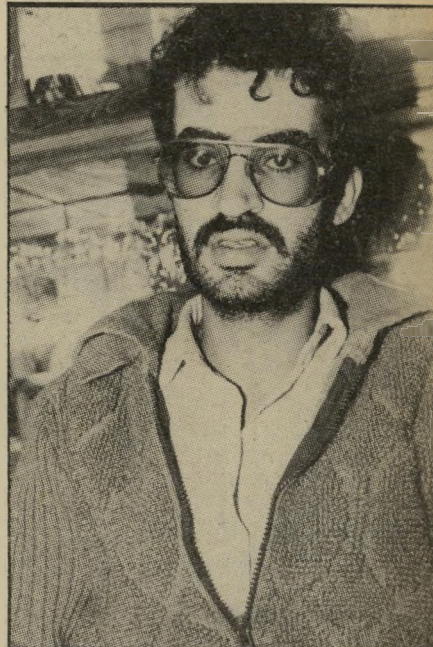
בא לביקור

עיצור הוטל ביום השישי גם על קלקליה, עיירה שקטה שאינה מורגלת בעוצר. רמקול עליגבי מכונית הכריז עליו בדיוק לפני שעת תפילת-הצהריים. התיים חרוצים, שהגיעו למיסגדים מוקדם, נצטוו לצאת החוצה ולחזור לבתיהם.

מישפחת נזאל האבלה קיבלה ביקורי תנחומים. הגברים ישבו בתוך החצר הפנימית של הבית על מיוזונים, תחת עץ-התאנה שמירותיו הבשילו. אנשים ניהלו ביניהם שיחות שקטות, כמעט בלחש. פיתאום, ללא כל התראה, הקיפו כמה חיילים מזויינים את בית-המשפחה. המושל הצבאי של האיזור בא להביע את תנחומיו למישפחה. הוא, שלא טרח להודיע למישפחה על הירצחו של בנם, צעד כאותו יום אל תוך החצר המרוצפת והמוצלת. הוא לבש מדים, הנשק היה תלוי ברישול על כתפו, וכולו אומר שילטון ושררה. הביקור היה קצר.

נזאל ישבו על המיזרונים בדומיה. המושל עזב,

החתן בן-דודה של אילהאם באסם ארוסתו. החתונה עמדה להיערך ביום א' השבוע. תחת חתונה רבת-משתתפים. נערכה לאילהאם הלוויה כמעט-חשאית.

אך העוצר בקלקליה נמשך גם למחרת. גם בקסבה של שכם נמשך העוצר. מישפחתה ההמומה של אילהאם היתה מרוכזת בבית הקטן שבמרכז העיר. היא חיכתה לגופה שתחזור מהמכון הפאטולוגי.

ביום השישי, בשעה 11 וחצי בלילה, הגיעה גופתה של אילהאם לשכם. למישפחה לא הותר עליידי השילטונות לראות את הגופה כולה, אלא רק את פניה הצעירות. שילטונות-הצבא גם סירבו לאפשר למישפחה לערוך הלוויה ראוייה. הם הכריחו אותה לקבור את בתם באישון-לילה, הגבילו את מיספר המשתתפים והקפידו להרחיק זרים, כמו היה להם כמה להתבייש. אילהאם נקברה ביום השישי בלילה, בחושך. שלושה ימים לפני מועד חתונתה.

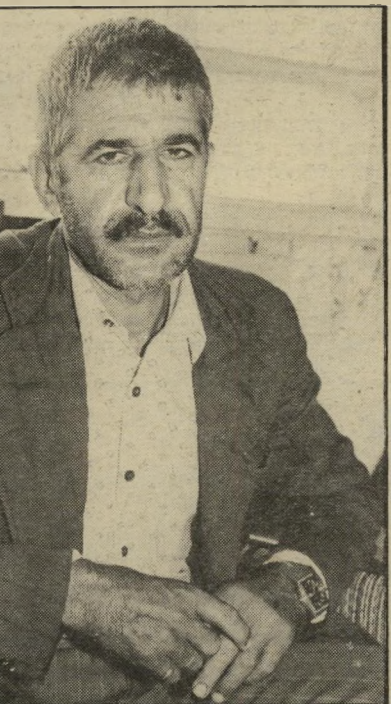
הכנופיות בפעולה: רשימת הפיגועים

הריכוז העיקרי של פעולות אלה היה באיזור חברון.
חלחול: באמצע חודש מרס 1979 ערכו מתנחלים פוגרום בחלחול והרגו שם צעיר וצעירה. תושבי קריית-ארבע שנחשדו כי עשו את המעשה, סירבו למסור את נישקם לבדיקה.
גבעת הג'עבריה: ב־24.4.79 גרעו חברי הכנופיות מאות גפנים שהיו נטועים על הגיבעה ליד חברון.
הקסבה: אנשי הכנופיות פרצו לבתים בחברון, התעללו בתושבים הערבים והשחיתו רכוש.

חלחול: באמצע יוני 1979 גרמו המתנחלים נזק ל־27 מכוניות של ערבים בעיירה הסמוכה לחברון.
שכם, ראמללה, אל-בירה: ב־2.6.80 התנקשו חברי הכנופייה המחתרית בראשי הערים. אחרי ההתנקשות זאת, חלה הפוגה קצרה בפעילות הכנופיות. המיטרה ושירותי-הביטחון חקרו את הפרשה, והכנופיות "הורידו פרופיל". אך אחרי שהסתבר, כי למרות שזהות המתנקשים ידועה לחוקרים אין נעשה נגדם דבר, התחדשה הפעילות כהדרגה. אחרי הבחירות ב־1981 מונה שר-ביטחון חדש, אריאל שרון. בסוף 1981 ובהתחלת 1982 הוא התחיל בכיצוע שינויים אירגוניים בשילטון הכיבוש הישראלי בגדה המערבית. לכנופיות המחתריות היתה הרגשה כי הן יכולות לפעול כאוות-נפשן, והתוצאות לא אחרו לבוא.

יום האירוסין תמונה מתוך חגיגת האירוסין של באסם ואילהאם עם בני משפחה. השניים נראים בתמונה מאושרים ומחובקים חיבוק של אהבה, על רקע של בלונים ופרחים.

אבא אביו של אילהאם (למעלה) ואמה (למטה מימין). האם המומה מאז מות בתה, אילהאם, ואינה מסוגלת לדבר. בתמונה למעלה: שער-הכניסה הראשי למיכלת חברון. השער מסוגן ומעוטר.

ירושלים: מתנחלים מקריית-ארבע פרצו לשער הריהבית, היכו שוטרים ודקרו את אחד המתפללים בסכין.
חברון: ב־10.3.82 השליכו אנשי הכנופיות רימון ליד בית בחברון והטרידו אלמנה תושבת העיר.
אל-בירה: ב־21.3.82 נופצו זגוגיות של 20 מכוניות בעיירה עליידי הטרוריסטים.
טוליכרם: ב־17.3.82 פתחו אנשי הכנופיות באש על ביתו של ערבי.